

iti Janezek v šolo, toda saj veste, šola velja, šola ni kar tako.»

Glas njen je pričal, da ji misel o sinovem šolanju ni neprijetna, ampak samo nekoliko nenavadna. Neko blaženo veselje je razvedrilo njen obraz in nekaj ji je dejalo: Oj, kaj pa, če se to zgodi? To bi bilo lepo! — In njeni duši se prikaže še lepša slika, kakor jo je videla danes. Ta slika jo prevzame, napoji z nepoznano slastjo. Bil je ponos srečne matere, ki gleda svojega sina srečnega in spoštovanega.

«Oh, hotra, kaj govorite, kakor bi ničesar ne imeli! Janezka v šolo dajte, ne bode vam žal, saj je dober otrok! Kadar bode gospod, pa vam bode vračal. In pa, če bi se kdaj zgodilo, da bi zdrobila žito toča ali kaj takega in bi ne mogli Janezka sami vzdrževati v šoli, — nù, pomagali bodemo vsi skupaj: ta bode dal nekaj fižola, oni kaše in tako vsak nekaj, da se bode prebilo dotlej, dokler nas Bog zopet z dobrim

očesom ne pogleda», mehčal jo je ded, ki bi bil rad videl novomašnika v domači župniji, predno zatisne oči.

«Vsi bodemo pomagali, vsi», obetali so moški in ženske, dasi so bili med njimi nekateri reveži, katerim bi bilo samim treba pomoči.

Poličarici je pa dobro délo tako govorjenje.

«Vprašala bodem njega, in če bode zadovoljen, nù, pa naj gre Janezek za gospoda; Poličarji vsled tega še ne pridemo na beraško palico», pravi Poličarica.

To je bilo pa skoraj toliko, kakor da bi rekla: V šolo pojde; zakaj vse Struge so vedele, da se pri Poličarju godi tako, kakor hoče mati.

Med pogovorom se jim je pot kaj dobro odsedala. V mraku so prišli domov vsi dobre volje.

In sedaj se je širil po vsej struški župniji sloves o novi maši v Dobrépoljah. (Dalje.)

S r e č a.

Škrbljivo sej, če hočeš zeti;
Kar seješ, to boš žel — kedaj.
Če hočeš srečne dni živeti,
Ljubezni svoje srce daj,
Ljubezni srce daj, a plemeniti,
Ker srečo more taka le roditi.

Kal iz ljubezni čiste vzklije,
Ki vedno cvete, daje sad;
Njej solnce zimsko ne posije,
Obseva večna jo pomlad;
Njej bati ni se zlobnega napada,
Usode slepe roka nje ne vlada.

Ljubezni tej je smrt neznana,
Neznane so jej vse boli;
Kot bila v srcu je prižgana,
Tako gorela bo vse dni;
Ž njo bode prava sreča v vek ostala, —
Saj ona njene je kali pognala.

H.

